

MARINA FOLKERS

IK HOU je vast

'Indrukwekkend en prachtig geschreven,
dit liefdesverhaal komt bij je binnen en laat
je niet meer los' - Gillian King

Ik hou je vast

Eerder verschenen van Marina Folkers bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Faye en Sean

Zoektocht terug

Onder de sterren van Montpellier

Meer dan ooit

Marina Folkers

Ik hou je vast

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020538113
ISBN e-book 9789020538120
NUR 340

© 2020 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbust 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van deze roman is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

Millie rende de straat over naar de bar waar ze met Sam had afgesproken. Hoe was het mogelijk dat ze alweer te laat was. Vlak voor de ingang bleef ze staan en ze haalde haar vingers door haar haren, wapperde met haar jas om zichzelf wat koelte toe te blazen en haalde een paar keer diep adem om niet hijgend binnen te stappen.

De perfecte date, had Jess gezegd. Hoewel haar vrijgezelle bestaan haar prima beviel, vond ze het echt niet erg om af en toe uit te gaan met iemand van het mannelijke geslacht. Het was meestal haar vriendin en huisgenoot Jess, die haar hiertoe aanmoedigde. Jess was heel gelukkig met haar vriend John en ze dacht dat Millie het ultieme geluk zou vinden als zij ook een relatie had. Daarom was het ook Jess die de dates voor haar organiseerde, anders kwam het er niet van. Ze had het druk genoeg met haar vrienden, haar wandelingen en haar werk. En niet te vergeten de avonden met Jess op de bank, met veel lachen en kletsen.

Eerst was ze een beetje huiverig voor de gedachte van een date met de broer van haar vriendin, maar Jess was ervan overtuigd dat Sam perfect voor haar was. Jess was natuurlijk bevooroordeeld, maar Millie hechtte wel waarde aan haar oordeel. Sam was sinds een week of twee terug in Engeland, na een paar jaar verbleven te hebben in Amerika, wat verklaarde waarom Jess hem nog niet eerder als potentiële vriend had voorgesteld.

Millie rommelde in haar tas. Er moest hier ergens een spie-

geltje in zitten, maar dat was natuurlijk niet te vinden tussen al die spullen die ze niet nodig had en die technisch gezien niet in een tas hoorden. Ah, daar was haar turquoise ring. Het was haar lievelingsring met een grote turquoise steen. Snel verwisselde ze deze met de ring die ze omhad. Die had ook een grote, opvallende steen. Zwart met rood.

Huh? Wat deed deze vork hierin? Meewarig schudde ze haar hoofd en ze gaf het zoeken naar het spiegeltje op. De deur ging open en een man in pak kwam naar buiten. 'Eh, sorry dat ik u stoor,' zei ze. Haar stem, die normaal gesproken een schor randje had, klonk door het rennen nog heser. 'Kunt u mij vertellen of ik er een beetje presentabel uitzie? Geen lippenstift op mijn tanden en zo?' Ze grijnsde naar de verbouwereerde man, zodat hij haar tanden kon inspecteren. Hij wierp een uiterst voorzichtige en snelle blik op haar mond, mompelde: 'In orde,' en maakte zich uit de voeten.

'Bedankt,' riep ze hem na. Ze duwde de deur open en liet haar blik door de ruimte glijden. De deur achter haar ging weer open en iemand verscheen in haar gezichtsveld. 'O, ze is er nog niet,' hoorde ze hem mompelen.

Millie keek opzij. De man leek verdacht veel op de broer van Jess. 'Sam?'

Hij keek eveneens opzij. 'O shit. Millie?'

'Dat was niet de begroeting waar ik op had gehoopt.'

Sam schoot in de lach. 'Het spijt me. Ik was bang dat ik te laat was.'

'Je bent te laat, want dat was ik ook.'

'Ah. Kom, laten we wat drinken. We hebben het allebei nodig volgens mij.'

Geamuseerd volgde Millie hem naar een tafeltje. Hij leek de ene belediging na de andere uit te brengen, terwijl Jess had verkondigd dat hij de perfecte gentleman was. Dat viel nog te bezien.

'Wat drink jij?' vroeg hij, terwijl ze plaatsnamen.

‘Witte wijn.’

‘Ik ga voor iets sterkers. Momentje.’ Hij liep naar de bar en kwam even later terug met hun bestelling.

‘Is dit afspraakje zo erg?’ zei Millie zodra hij tegenover haar plaatsnam en een flinke slok van zijn drankje had genomen.

‘Dat weet ik niet. We zijn nog niet begonnen.’ Hij keek haar even aan en liet vervolgens zijn blik door de ruimte gaan.

Hij kletste er in elk geval niet omheen. Dat was een plus. Ze bestudeerde zijn gezicht. Het was jaren geleden dat ze hem voor het laatst had gezien en hij zag er een stuk volwassener uit. Het was grappig hoe een broer en zus uiterlijk zo verschillend konden zijn. Beiden hadden ze felblauwe ogen, maar terwijl Jess donker haar had, was Sam asblond. En erg aantrekkelijk. ‘Heb je een slechte dag achter de rug?’

‘Slechte week,’ mompelde hij. ‘En dan probeert Jess me nog een date in de maag te splitsen.’

‘Het is haar gelukt ook.’

‘Zeg maar eens nee tegen Jess.’ Hij wierp haar een veelbetekende blik toe.

Ze grinnikte. ‘Dat is zo,’ zei ze en ze nipte van haar wijn. Heerlijk koel na het gevlieg van net! Ze had het er nog steeds warm van. ‘We kunnen er ook direct een einde aan maken. Ik bedoel, ik zit er ook niet echt op te wachten om uit te gaan met de broer van mijn beste vriendin.’

Een glimlach verscheen op zijn gezicht. ‘We zijn hier nu toch, dus laten we er het beste van maken.’ Hij tikte met zijn glas tegen dat van haar. ‘Hoe heeft ze jou zover gekregen?’

‘Ik wilde haar niet teleurstellen.’ Ze zei er maar niet bij dat Jess het deed voorkomen alsof Sam erg eenzaam was, ook al zat hij niet te wachten op een relatie. ‘Ze bedoelt het goed en gunt een ander gewoon het beste.’

‘En ben jij het beste?’ Lachrimpeltjes verschenen bij zijn ogen.

‘Uiteraard. Jij niet dan?’ kaatste ze terug.

De blik in zijn ogen versomberde. ‘Niet volgens mijn ex.’

Van Jess wist ze dat zijn ex hem niet al te netjes had behandeld. Het was duidelijk dat hij er nog steeds mee zat en ze hoopte gauw een glimlach op zijn gezicht te toveren. ‘Dat is het nadeel van exen. Je blijft zitten met een gevoel dat je niet het beste bent.’ Waarom Jess erop had gehamerd om hem een kans te geven, was haar niet duidelijk. Het was van mijlenver te zien dat hij nog niet over het einde van zijn relatie heen was. In het beste geval zou zij alleen maar een rebound voor hem zijn. Als dat niet gedoemd was te mislukken, dan wist zij het ook niet meer.

‘Vertel eens wat over jouw laatste relatie,’ onderbrak Sam haar gedachten.

‘Mijn vriendschap met Jess. Telt dat ook mee? En verder... ik ben niet zo goed in relaties.’

‘Waarom niet?’

‘Dat zeg ik verkeerd. Ik ben niet goed in daten. Het komt zelden tot een relatie. Mannen verwachten te veel en te gauw. Ik wil eerst een bepaalde connectie voelen voor ik een volgende stap wil zetten. Jess denkt dat ik op zoek ben naar de perfecte man, maar ik weet echt wel dat die niet bestaat.’

‘Die connectie voelen is ook geen garantie voor succes. Dat heb ik aan den lijve ondervonden.’

‘Dat is zo. Daar weet ik ook alles van.’ Ze wilde echt niet aan Ethan denken nu ze uit was met een andere man, maar Sam sloeg de spijker op de kop. ‘Het ligt niet altijd aan de andere partij, moet ik erbij zeggen,’ zei ze. ‘Ik kan niet altijd hetzelfde enthousiasme voor een date opbrengen. Ik geniet van het single zijn, maar af en toe heb ik het gevoel dat ik Jess een plezier moet doen en ga ik toch. Daardoor is mijn vorige afspraakje niet goed gegaan.’

‘Zoiets noemde Jess al. Vertel.’

‘Ha. Dacht ze mij daarmee aan te prijzen?’ Millie lachte. ‘Ik was de afspraak bijna vergeten en kwam dus te laat op de afgesproken plek.’

‘Net zoiets als vandaag.’

‘Niet helemaal. De man in kwestie was er uiteraard niet blij mee. Hij had al een drankje op, dat ik vervolgens mocht betalen. Ik denk dat hij mijn gevoel voor humor ook niet kon waarderen en ik zal wel te direct zijn geweest. Vandaag kwam er van alles tussendoor. Zo moest ik me op het allerlaatste moment nog omkleden. Er zat een vlek op mijn rok, dus moest ik gauw iets anders kiezen. En toen koos ik voor deze broek, maar de blouse die ik aanhad, paste daar niet bij, dus moest ik daar ook nog iets anders voor vinden. En ik had mijn haar leuk opgestoken, maar omdat...’ Ze ving zijn geamuseerde blik en grinnikte. ‘Nou ja. Dat dus.’ Ze vertelde er niet bij dat toen ze thuiskwam om zich om te kleden, ze haar onderbuurvrouw Lynn had zien worstelen met haar boodschappen op de trap en haar dus had geholpen. Lynn woonde nog niet zo lang in Londen en ze kende er nog niet veel mensen. Zo af en toe moest ze haar verhaal bij Millie kwijt en dat met die boodschappen was hiervoor een uitgelezen moment.

‘Je hebt er in elk geval moeite voor gedaan.’

‘Precies.’ Ze nam een slokje van haar drankje. ‘Wat was jouw excuus?’

Hij aarzelde en keek ongemakkelijk.

Aha. Hij had overwogen om helemaal niet op te komen dagen. ‘Vertel me niet dat er ook een vlek op jouw rok zat!’ riep ze uit met gespeelde verbazing.

Sam schoot in de lach, wat een glimlach op het gezicht van Millie teweegbracht. Hij ontspande daarna zichtbaar en tot haar verrassing volgde er een gezellige avond. Hun dramatische liefdesleven

was niet het enige wat ze gemeen hadden. Sam vertelde dat hij in Amerika net als Millie bij een krant had gewerkt, alleen werkte hij er als fotograaf.

‘Wil je dat ik voor je informeer bij *The Guardian*?’ vroeg ze.

‘Heb je er belangrijke connecties?’

‘Ik ben redactieassistent bij Travel, dus ik werk op de afdeling Lifestyle. Er zijn leuke fotografieopdrachten. Veel invloed heb ik niet, want ik ben maar een redactieassistent. En dat bedoel ik niet zoals het klonk, want de overstap van een klein krantje naar deze functie was al heel wat en ik ben best blij met mijn werk.’

‘Best blij?’

Peinzend keek Millie voor zich uit. ‘Ik wilde altijd bij een krant werken, maar zo langzamerhand vraag ik me af of ik dat wel écht wil.’

‘Wat zou je anders willen doen?’

‘Geen idee. Misschien is het niet meer dan een fase waar ik in zit. Sowieso wil ik meer teksten schrijven, in plaats van assistent blijven.’

Ze namen nog een drankje, waarna Sam vertelde dat hij inmiddels een bedrijfje was gestart en ze samen brainstormden over nieuwe opdrachten. Tegen het einde van de avond wandelden ze naar het appartementje dat Millie deelde met Jess op de bovenste verdieping van een oud period-house. Het kon er in de zomer erg heet worden, zo onder het dak, en een ander nadeel was dat er geen lift was, maar daar waren ze allebei allang aan gewend. Zelfs als ze boodschappen deden, hielden ze hier rekening mee. Het betekende wel vaker een trip naar de winkels, maar dat vonden ze beiden niet erg. De voordelen wogen zwaarder: ze woonden vlak bij Chalk Farm Road, waar altijd genoeg te doen was, ze hadden nauwelijks last van hun burens of onderburens en bovendien was het een van de betaalbare plekken in Noord-Londen.

‘Jammer dat je niet zit te wachten op een relatie, want ik heb me prima vermaakt,’ zei Millie toen ze afscheid namen.

Sam lachte hardop en ze grinnikte, blij dat hij haar niet te serieus nam.

Millie liep de trappen op naar boven, waar Jess vast vol ongeduld zat te wachten op het verslag van de avond. Met een mysterieuze glimlach liep ze door naar hun keukentje, vulde daar een glas met water en dronk dat in een teug leeg. De keuken was klein en superlelijk met kastjes in een vreemde kleur blauw en groen geblokt zeil op de vloer, waar ze helaas niets aan mochten doen, maar hij had alles wat ze nodig hadden.

‘En?’ vroeg Jess. In twee tellen was zij achter haar aan gekomen.

Millie sloeg haar armen om Jess heen en knuffelde haar even. ‘Ik moet eerlijk bekennen dat ik me goed heb vermaakt. Je hebt een toffe broer.’

Jess maakte zich los uit de omhelzing en keek haar achterdochtig aan. ‘En wat betekent dat? Gaan jullie nog een keer uit?’

‘Misschien. Heel vrijblijvend. Hij wil me een keer meenemen naar een galerie waar wat werk van een van zijn vrienden geëxposeerd wordt.’

Een brede glimlach verscheen op het gezicht van Jess. ‘Ik wist wel dat jullie het met elkaar konden vinden!’

2

Millie werd voor de wekker wakker. Even bleef ze nog liggen en ze staaarde naar de kieren in haar gordijn. Het was nog donker buiten, maar de zon zou niet lang meer op zich laten wachten. Als het weer net zo slecht was als gisteren, zou er weinig zon te zien zijn. Een dag als vandaag hoorde slecht te zijn. Donkere wolken, regen. Graag. Wind. Storm nog beter. Het paste perfect. Ze rekte zich uit en grinnikte om haar eigen dramatische gedachten.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Ethan,’ fluisterde ze. Niemand die het hoorde, gelukkig. Ze gooide haar dekbed van zich af en trok de onderste lade van haar nachtkastje open. Daar, onder een paar oude boeken, lag een foto. In het schemerdonker kon ze nauwelijks iets zien, maar ze kende de foto zo goed dat ze geen moeite had om zich er een voorstelling van te maken. De contouren van zijn gezicht kon ze wel zien, ze wist precies hoe zijn bijna zwarte ogen de camera in keken en hoe een wilde krul speels over zijn voorhoofd viel. De foto was gemaakt vlak na de schoolreünie, nu alweer bijna tien jaar geleden. Smoorverliefd was ze. Hij ook. Tenminste, dat dacht ze. Ze herpakte zich voordat haar gedachten naar het moment gingen waarop hun relatie was geëindigd. Al jaren liet ze geen traan meer om hem. Het leven ging immers door. Toch raakte haar hart iedere keer in beroering als ze naar deze foto keek. Of aan hem dacht. En dat wilde ze vooral niet te veel doen. Daarom stond ze zichzelf één dag per jaar toe om aan hem te denken. Haar

vinger gleed over de foto, waarna ze hem weer opborg.

Zo stil mogelijk liep ze naar de badkamer. Jess werkte in een verpleeghuis en had onregelmatige diensten. Vandaag sliep ze langer en in de loop van de middag ging ze aan het werk, om pas 's avonds laat thuis te komen. Het was beter als ze elkaar vandaag niet troffen, ook al wist Jess best dat ze vandaag niet gefeliciteerd wilde worden. Het had het eerste jaar dat ze samenwoonden voor een verbaasde blik gezorgd, maar sindsdien hield Jess zich aan deze onuitgesproken afspraak. Geen felicitaties op haar verjaardag. Ook geen feestjes, die waren voor de dag erna. Hoelang dit nog zou duren, wist ze niet, omdat Jess het steeds minder begreep. 'Wil je dit je hele leven volhouden?' had ze laatst nog gevraagd toen ze plannen maakten voor haar verjaardagsfeestje. Millie had geen idee. Ze was er nog niet aan toe om deze dag, haar en Ethans dag, in de prullenbak te dumpen. Het was al heel wat dat ze de rest van het jaar Ethan in het archief kon laten, het kon opbrengen niet aan hem te denken. Het lukte niet altijd, maar iedere keer als er een herinnering naar boven kwam, duwde ze die weg. Maar vandaag mocht het. Ze had het nodig. In het begin had ze een keer vrij gevraagd voor haar verjaardag, maar dat bleek niet zo'n succes. Als ze niet bezig bleef, zou ze verdrinken in de herinneringen. Ja, ze zat raar in elkaar.

De stralen van de douche voelden heerlijk. Warm en vertroostend. Helaas kon ze er niet lang onder blijven. Het was iedere dag al een strijd om op tijd op haar werk te komen, omdat ze zo lang mogelijk in bed wilde blijven liggen. Ze stapte onder de douche vandaan. Haar blik viel op de klok en ze trok een gezicht naar haar wazige spiegelbeeld. Het was nu alweer later dan ze dacht.

Ze droogde haar haren met de föhn op de zachte stand om Jess niet wakker te maken, maakte zich minimaal op, schoot in een spijkerbroek en een zacht, zalmkleurig truitje. Ze grabbelde in

haar kistje met ringen en koos die met de mintgroene ovale steen, die lekker fel afstak bij haar trui. Met haar tas en pumps in haar handen liep ze naar de hal, waar ze in haar jas en schoenen schoot, en ze verliet hun appartement met een zachte klik van de deur.

In het metrostation stond een stelletje, hand in hand. De jongen glimlachte en streekte met zijn duim de hand van zijn vriendin. Een herinnering van lang geleden kwam naar boven, een herinnering die ze vandaag niet hoefde weg te duwen. Ze staarde voor zich uit en liet haar gedachten dwalen naar die laatste dagen van de zomervakantie voor ze zou beginnen in het eerste jaar van de middelbare school. Voor het eerst zou ze bij Ethan in de klas komen, ook al was hij een jaar ouder. Hij zat eerst op een andere school, een jaar hoger dan zijn leeftijdsgenoten, maar op een gegeven moment was hij van school geswitcht en moest hij ook nog het jaar overdoen, zodat ze nu in dezelfde klas kwamen. Ze snapte niet waarom hij überhaupt was blijven zitten, want hij was slim genoeg. Volgens Ethan waren de docenten op die andere school tirannen, terwijl haar moeder verhalen had gehoord dat hij onhandelbaar gedrag had vertoond. Ze geloofde Ethan eerder dan die verhalen, omdat hij bij hen thuis alleen maar welgenoemd was.

Die zondagochtend was ze net aangekleed toen Ethan bij hen op de achterdeur had geklopt. ‘Ga je mee?’ Dat was alles wat hij altijd vroeg. Hij hoefde het niet eens te vragen. Het was vanzelfsprekend dat ze met hem meeding.

‘Zorg dat haar kleren heel blijven,’ zei haar moeder. Ze kende hem langer dan vandaag. Met hem op pad gaan ging meestal niet om een potje voetbal.

Hij wilde haar meenemen naar de rivier. Hij was de vorige dag druk geweest met het bouwen van iets en nu zou hij het dan eindelijk laten zien.

‘Doe je slippers uit, Millie, anders glij je uit.’

Ze schopte haar slippers uit en keek toe hoe Ethan, die al blootsvoets was, ondertussen het water in liep en op het vlot stapte. Met argusogen zag ze het houten geval gevaarlijk heen en weer deinen. Zou dat wel goed gaan? Ethan grijnsde toen hij haar blik opving. ‘Je bent toch niet bang, hè?’

Nou, eigenlijk was ze dat wel. Dat wist hij best. Ethan was nergens bang voor en wist haar iedere keer weer over te halen om mee te gaan in zijn wilde avonturen. Tijdens schoolvakanties hoefde ze zich nooit te vervelen, ook al woonde ze op flinke afstand van haar schoolvriendinnen. Ethan zorgde voor de nodige sensatie.

‘Waar moet ik mijn slippers laten? Als ik ze hier laat liggen, worden ze gestolen. Dan zul je mijn moeder horen!’

‘Niemand wil die dingen.’ Aan de lach in zijn stem kon ze horen dat hij een grapje maakte. Hij stak zijn hand uit. ‘Gooi maar.’

Ethan ving haar slippers handig op en propte ze elk in een achterzak van zijn half afgeknipte spijkerbroek. ‘Nu jij.’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Kom.’

Aarzelend keek ze van het houten gevaarte, waarover water spoelde bij iedere beweging die Ethan maakte, naar zijn uitgestoken hand en ten slotte naar zijn gezicht. Hij glimlachte. ‘Ik hou je vast.’

Hoe vaak hij die woorden tegen haar had gesproken, wist ze niet meer. Ze waren niet te tellen. De keren dat ze deed wat hij zei waren net zo vaak. Toen ook weer legde ze haar hand in die van hem. Hij greep haar hand stevig vast toen ze voorzichtig een voet op het vlot zette. Ethan deed een stap naar achteren en trok haar met zich mee. Het vlot ging hevig heen en weer en ze klauwde zich aan hem vast. ‘Dit gaat nooit goed,’ mompelde ze tegen zijn borst, te bang om te bewegen of hem los te laten.

‘Tuurlijk wel. Het is een kwestie van balans.’

Ze bleven voor een moment rustig staan en het deinen werd

inderdaad minder. Ze durfde zelfs even te kijken naar het water.
'Hoe ver gaan we?'

'Tot het einde van de wereld.'

Ze keek in zijn donkere ogen, die nu een sombere gloed hadden. Ethan lachte altijd veel, maar soms, zoals nu, was er heel even iets anders te zien. Het was net zo snel ook weer verdwenen en dan kwam daar weer die ondeugende glinstering.

Ineens realiseerde ze zich dat ze midden op de rivier dobberden.
'Je hebt helemaal geen peddel of zo, om mee te sturen!'

'Nee, ik kan niet een stok vasthouden én jou.' Hij grinnikte.
'Maak je niet druk. We gaan gewoon met de stroom mee. Ontspan je wat. Je knijpt.'

'Sorry.' Ze ontspande haar greep iets, maar liet hem niet los.

'Je kunt toch zwemmen?'

Ze keek naar het grijze water om hen heen. Ja, ze kon zwemmen. Dat wist hij best. In het heldere water van een zwembad, met de rand op een paar slagen afstand en trapjes die haar weer op de kant hielpen. Maar dit? Hoeveel meter was het naar de oever?

'Hoe vaak heb je al met dit vlot gevaren?' wilde ze weten.

'Dit is de eerste keer.'

Ontzet keek ze hem aan. Ze had op zijn minst verwacht dat hij al een of twee testritten had gemaakt met dit ding.

'We slaan echt niet om.' Ethan verplaatste zijn gewicht, zodat het vlot weer begon te deinen en haar greep om zijn armen weer verkrampte.

'Hoe weet je dat?'

'Dat weet ik gewoon. En als we wel omslaan,' vervolgde hij kalm, 'wat is dan het ergste wat er kan gebeuren?'

Ze rilde bij de gedachte. Ze moest er niet aan denken om in het koude, vieze water te vallen. Tussen de vissen. Met die harde stroom...

‘Ik laat je heus niet verdrinken.’

Dat was waar. Enigszins gerustgesteld keek ze naar hem op en ze ontmoette zijn ogen. Hij glimlachte. ‘Doe je ogen dicht. Ontspan. Voel de deining van het water. Dit is vrijheid.’

Ze sloot haar ogen en probeerde zich te ontspannen. Ze hoorde het water klotsen tegen het vlot, ze hoorde eenden en andere vogels, in het water of op de oever, en ze voelde de wind door haar haren. En langzaam begon ze ook te voelen wat Ethan voelde. Ethan hief hun handen in de lucht. ‘Woehoe!’

Lachend opende ze haar ogen, maar toen het vlot weer meer begon te deinen kon ze niet nalaten een waarschuwing te roepen. ‘Voorzichtig!’

‘Ik heb je vast.’ Hij kneep in haar handen en lachte hardop. Tegen zoveel enthousiasme was haar voorzichtigheid niet opgewassen en ze lachte met hem mee. Ineens liet hij haar los en liet hij zich achterover in het water vallen. Een gil ontsnapte aan haar lippen, maar toen zijn lachende gezicht weer boven het wateroppervlak verscheen, wist ze dat hij zich met opzet had laten vallen. In haar eentje probeerde ze haar evenwicht te hervinden, terwijl Ethan rustig het vlot naar de kant duwde. ‘Mijn slippers!’ Achter Ethan aan dobberden haar slippers. Het was zo’n zot gezicht dat ze hardop stond te lachen. Met zijn ene hand hield hij het vlot vast, terwijl hij met zijn andere hand haar slippers greep. Hij wierp haar een grijns toe. ‘Hebbes. En we zijn er.’

‘O.’ Nu al? Ze had nog wel veel langer willen varen. Ze keek toe hoe Ethan, druipend nat, zich op de oever hees en het vlot naar zich toe trok. Met een zachte bons raakte het hout een paal aan de waterkant. Ethan sprong overeind, stak zijn hand weer naar haar uit en trok haar naast zich op het droge. Breedlachend keek hij haar aan. ‘En?’

‘Gaan we nog een keer?’

Met een bedenkelijk gezicht krabde hij op zijn hoofd. ‘Eerst moet ik dit vlot terug zien te krijgen. Morgen, oké?’

Toen ze bijna thuis waren, was Ethans gezicht weer betrokken. ‘Ga maar naar huis,’ had hij abrupt gezegd en hij had haar een zetje in haar rug gegeven. Ze wist dat protesteren geen zin had en dat hun avontuur voor vandaag was afgelopen.

Er botste iemand tegen haar aan, wat haar weer naar het heden bracht, in het hectische Londen in de spits. Millie keek om zich heen. Het verliefde stelletje was niet meer te zien. Snel liep ze naar het metropoortje, hield haar Oyster card ervoor en liep verder. Piepende remmen spoorden haar aan om harder te lopen en ze glipte nog net op tijd tussen de sluitende deuren van de metro door.

REALISTISCH, ROMANTISCH EN HARTVERSCHEUREND. EEN PRACHTIGE FEELGOODROMAN MET EEN HEFTIG THEMA

Wat gebeurde hier eigenlijk? Op de een of andere manier had ze Ethans formele houding overgenomen en sprak ze hem nu met u aan. Als ze dit jaren geleden hadden geweten, hadden ze allebei over de grond gerold van het lachen.

Millie woont in Londen, waar ze een appartement deelt met haar beste vriendin en werkt voor *The Guardian*. Een relatie heeft ze niet, maar ze geniet van het leven en mist niks. Behalve iemand van vroeger. Eén keer per jaar, op haar verjaardag, staat ze zichzelf toe terug te denken aan Ethan, de man die haar hart gebroken heeft. Millie zit met te veel vragen om hem helemaal los te kunnen laten. Als ze voor haar werk een artikel mag schrijven over het bedrijf waar Ethan werkt, denkt ze dat dit dé manier is om weer met hem in contact te komen. Maar Ethan doet net alsof hij haar niet kent.

Marina Folkers is de auteur van alweer vijf feelgoodromans. Met haar eerdere boeken *Faye en Sean*, *Zoektocht terug*, *Onder de sterren van Montpellier* en *Meer dan ooit* maakte ze veel indruk en veroverde ze een groot lezerspubliek.

Z&K

ISBN 978 90 2053 811 3 NUR 340

9 789020 538113

www.zomerenkeuning.nl